

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/134/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8712216946
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Šebeň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8712216946.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Šebeňa a členov senátu JUDr. Milana Majerníka JUDr. Mareka Kohúta ako sudcu spravodajcu, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, s. r. o. , so sídlom Pribinova 25, Bratislava 811 09, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava 811 09, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava 813 11, Župné námestie 13, IČO: 00166073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 8.10.2013 pod č. k. 17C/417/2012-47, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí žaloby podanej dňa 27.9.2012 na Okresnom súde Prešov a zaevidovanej pod sp. zn. 9C/212/2012 a to v časti na zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 762,12 eur a konanie v tejto časti zastavuje.

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa v prevyšujúcej časti.

N e p r i z n á v a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom zamietol žaloby na náhradu majetkovej škody, ako aj na náhradu nemajetkovej ujmy podané na Okresný súd Prešov dňa 27.9.2012 a vedené pod pôvodnými spisovými značkami 9C 204/2012, 9C 211/2012, 9C 212/2012, 9C 215/2012, 9C 223/2012, 9C 225/2012, 9C 266/2012, 9C 269/2012, 9C 271/2012, 9C

272/2012. Uznesením zo 9.10.2012 Okresný súd Prešov predmetné veci spojil na spoločné konanie. Z dôvodu vylúčenia sudcov Okresného súdu Prešov boli takto spojené veci postúpené Okresnému súdu Poprad. Tento zo spisu zistil, že v pôvodných exekučných veciach bol priebeh exekúcie nasledovný:

- 14Er 852/2010 žiadosť o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná na súd na 29.11.2010, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola zamietnutá uznesením z 28. 2. 2011,
- 20Er 348/2009 žiadosť podaná 27.9.2012 a bola zamietnutá uznesením z 29.3.2011,
- 11Er 669/2010 žiadosť bola podaná 5.10.2010 a bola zamietnutá uznesením z 28.1.2011
- 12Er 1/2010 žiadosť podaná 4.1.2010 a bola zamietnutá uznesením z 2.2.2011,
- 27Er 247/2009 žiadosť podaná 15.10.2009 a bola zamietnutá uznesením z 21.1.2011,

- 23Er 1509/2009 (zrejme 2008) žiadosť podaná 10.6.2008 zamietnutá uznesením z 21.1.2011,
- 23Er 1339/2008 žiadosť podaná 21.5.2008 a zamietnutá uznesením z 21.1.2011,
- 10Er 119/2009 žiadosť podaná 18.9.2009 a bola zamietnutá uznesením z 31.1.2011
- 18Er 358/2009 žiadosť podaná 26.11.2009 a bola zamietnutá uznesením zo 14.3.2011
- 38Er 348/2009 žiadosť podaná 24.11.2009 a bola zamietnutá uznesením z 14.3.2011

Po vykonanom dokazovaní súd konštatoval, že žaloba má náležitosti v zmysle § 42 a § 79 O.s.p.. Z petitu žaloby je zrejmý uplatnený nárok žalobcu. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, a to tým, že súd podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v zákonnej lehote nepoveril súdneho exekútora k vykonaniu exekúcie. Žalovaná vzniesla námietku premlčania u každého uplatneného nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelení poverenia pred dňom 23.4.2009. Súd dospel k názoru, že právo žalobcu domáhať sa náhrady škody, nie je premlčané. V exekučných veciach, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, boli doručené žiadosti o udelenie poverenie až po dni 23.4.2009. Žalobcovi uplynula 3 ročná objektívna premlčacia lehota na uplatnenie práva na náhradu škody, ktorá začala plynúť, keď sa žalobca dozvedel o škode, t. j. najmä najskôr 15. deň od doručenia žiadostí o udelení poverenia súdu. Preto právo žalobcu sa nepremiňalo, s výnimkou vecí pôvodnej spisovej značky 9C 266/2012 (23Er 1509/2008), že žiadosť o udelenie poverenia bolo doručená súdu 10.6.2008 a pôvodného konania 9C 269/2012 (23Er 1339/2008), kde žiadosť o udelenie poverenia bola doručená súdu 21.5.2008. V oboch prípadoch uplynula 15 dňová lehota od doručenia žiadostí pred dňom 23.4.2009 a žalobca neuplatnil právo v 3 ročnej objektívnej premlčacej lehote. V tejto súvislosti súd citoval ustanovenie § 19 ods.1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov - ďalej len ZZŠ. Ako dôvod pre zamietnutie podanej žaloby vo všetkých spojených veciach prvostupňový súd uviedol, že v exekučných konaniach, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, žalobca nepreukázal nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prietahov v konaní. Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, je kompetentný preskúmať Ústavný súd. Ustanovenie § 9 ods. 2. ZZŠ je účinné od 1.1.2013, avšak, aj keď tieto žaloby boli podané v roku 2012, predmetné ustanovenie dopĺňa výklad ustanovenia § 9 ods. 1 predmetného zákona. Preto je ho možné aplikovať aj pri uplatnenom

nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom pred 1.1.2013. O namietaní v prietahoch v konaní sa nevedelo konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky. Nevedelo sa disciplinárne konanie, nebolo vydané právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva. Súd v konaní o uplatnenom nároku náhrady škody nesprávnym úradným postupom nie je oprávnený posudzovať nesprávny úradný postup súdu spočívajúci v porušení povinností urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Nemožno všeobecné rozhodnutie súdu po zákonom stanovenej lehote

posudzovať bez ďalšieho ako nesprávne úradný postup súdu. Osobitne v exekučných konaniach pri posudzovaní návrhov na vykonanie exekúcie na podklade exekučných titulov rozhodcovských rozsudkov a notárskych zápisníc sa javí 15 dňová lehota na vydanie poverenia výraznou prekážkou pre objektívne posúdenie zákonnosti exekúcie. Pri rozhodovaní o návrhu na zmenu exekútora je potrebné vykonať procesné úkony (výzva na vyjadrenie pôvodnému exekútorovi, vyjadrenie pôvodného exekútora, vyčíslenie jeho trov, doručenie exekučného spisu zaslaním spisu novému exekútorovi, rozhodnutie o trovách exekúcie), v dôsledku ktorých nerozhodnutie o návrhu v zákonnej lehote nie je možné považovať za zbytočné prietahy. Žalobca nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu. Neuniesol dôkazné bremeno ani pri preukázaní vzniku škody. Žalobca si v konaní uplatňuje tzv. majetkovú škodu predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou žalobcu uskutočňovanou vo veci správy a vymáhaní požiadavky v období, ktoré zbytočne uplynulo v dôsledku potvrdenej činnosti súdu a nemajetkovú ujmu v peniazoch, keď samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelení poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie bez zbytočných prietahov, nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na voľnosť spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal vynaloženie uplatnených nákladov na správu a vymáhanie

pohľadávky. Nestačí samotné tvrdenie žalobcu, že mu náklady vznikli. Žalobca uplatnil aj nemajetkovú ujmu, pri ktorej nepreukázal, že došlo k ohrozeniu legitímnych očakávaní, že by došlo k zániku povinného, ku zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, ku insolvenčii povinného. Ide iba o hypotetické uvažovanie žalobcu, bez preukázania konkrétneho zásahu do sféry žalobcu. Žalobca už vôbec nepreukázal výšku uplatnenej náhrady škody. Súd nevidí dôvod na priznanie nemajetkovej ujmy vo výške uvedenej v Nálezoch Ústavného súdu SR o priznaní finančného zadostučinenia za konštatované zbytočné prietahy v súdnom konaní. Výškou uplatneného nároku predstavujúceho majetkovú i nemajetkovú ujmu sa súd nezaoberal, keď žalobca nepreukázal základ nároku - vznik škody. Napokon žalobca nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi prípadným nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Ďalším výrokom rozsudku súd nepriznal žalovanej náhradu trov konania.

Tento výrok súd zdôvodnil odkazom na § 142 ods. 1 O.s.p. a tým, že úspešná žalovaná si náhradu trov neuplatnila a trovy konania jej nevznikli.

Pojednávania dňa 8.10.2013 sa nezúčastnil žalobca, právny zástupca žalobcu a žalovaná napriek riadnemu predvolaniu. Žalobca e-mailovým podaním doručeným súdu 8.10.2013, žiadal pojednávanie odročiť z dôvodu kolízie s pojednávaním na Okresnom súde

Nitra. Súd dospel k záveru, že neboli splnené podmienky pre odročenie pojednávania z dôvodu uvádzaného žalobcom v zmysle § 119 O.s.p.. Žalobca napriek tomu, že predvolanie na pojednávanie prevzal 2.8.2013, bez zbytočného odkazu neoznámil súdu dôvod na

odročenie pojednávania, nepredložil súdu doklad o predvolaní na pojednávanie vo veci prejednávania pred Okresným súdom Nitra. Návrh na odročenie neobsahoval údaje vyplývajúce z § 119 ods. 2 O.s.p.. Súd zistil, že právny zástupca žalobcu sa nezúčastnil ani pojednávania dňa 8.10.2013 pred Okresným súdom Nitra, pre ktoré žiadal odročiť pojednávanie. Pokiaľ žalobca podal množstvo žalôb v obdobnej veci na súdoch v rámci

Slovenskej republiky, musel si byť vedomý, že budú vytyčované pojednávania na rôznych súdoch a teda má si pre takýto prípad zabezpečiť substitúciu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. Ako dôvod uviedol, že postupom súdu sa mu odňala možnosť konať pred súdom, že v konaní došlo k vadám, k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci tým, že súd nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy. Tieto odvolacie dôvody konkretizoval len tým, že súd svojím rozhodnutím de jure a de facto aplikoval princíp prevej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v § 9 ods. 2 a zákona č. 514/2003 Z. z.. V právnom štáte nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a potom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Súd pri svojom rozhodovaní je viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/212 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zákona a v znení zákona č. 412/2012 Z. z.. Ako ďalší odvolací dôvod uviedol, že súd zamietol znalecké dokazovanie s poukazom, že on sám nepozná dôkazy, ktoré by ho uspokojovali v tvrdení o výške škody. Súd tak znemožnil žalobcovi objektívnym spôsobom preukázať výšku materiálnej škody a nechránenosť jej vzniku. Na zamietnutie znaleckého dokazovania nemal súd žiadne udržateľné dôvody. Je predsa zrejmé, že znalecké dokazovanie je treba nariadiť tam, kde výšku škody je nutné určiť s použitím odborných znalostí. Žalobca pred súdom uviedol, že žiadal vypracovanie znaleckého posudku. Keďže výsledok znaleckého dokazovania má tvoriť jeden zo základov pre rozhodnutie súdu vo veci samej, súd založil svoje rozhodnutie na nedostatočne zistenom skutkovom stave.

V priebehu odvolacieho konania žalobca v inej veci Okresného súdu Poprad spisovej značky 21C 422/2012, ktorá nie je predmetom rozhodnutia v tejto veci, založil originál znaleckého posudku č. 1/2014, ktorý dňa 17.1.2014 vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave vo veci stanovenia majetkovej škody žalobu. Súčasne oznámil, že predloženie originálu posudku do každého zo súdnych konaní, ktorých sa týka, by bolo z pohľadu žalobcu mimoriadne finančne nákladné a z pohľadu súdu technicky a personálne zaťažujúce. Preto žalobca len odkázal na tento originál znaleckého posudku.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok na neverejnom zasadnutí, v dôsledku čoho nebolo na odvolacom pojednávaní priamo zopakované, či doplnené dokazovanie

vykonané súdom prvého stupňa. Právnym dôsledkom takéhoto preskúmania veci je viazanosť odvolacieho súdu v skutkovom stavom zistenom súdom prvého stupňa (§ 213 ods. 1, 3,4,5 a § 214 ods. 2 O.s.p.). Nakoľko však rozsudok vo veci samej musí byť verejne

vyhlásený, bol termín verejného vyhlásenia rozsudku uverejnený v zákonom stanovenej lehote na úradnej tabuli súdu a na internete (§ 156 ods.1, 3 O.s.p.). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, pokiaľ by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 1,3 O. s. p.). Po takomto preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k závoru, že odvolanie žalobcu v konečnom dôsledku nie je opodstatnené.

Pre rozhodnutie o druhom odvolacom dôvode je právne významné poučenie oboch účastníkov v súlade s § 120 ods. 4 O.s.p. o tom, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr, súd neprihliada. Takéto skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr môžu byť odvolacím dôvodom len za splnenie podmienok uvedených v § 205 O. s. p., ktoré v preskúmvanej veci splnené neboli.

Žalobca ani v podaných žalobách, ani následne v ďalších písomnostiach zasielaných prvostupňovému súdu, nenavrhol vykonanie dokazovania znalcom za účelom zistenia výšky vzniku nutnej škody. Podobne nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že by oznámil súdu v tejto veci, že zadal vypracovanie znaleckého posudku. Právnym dôsledkom takéhoto postupu žalobcu v preskúmvanej veci je neprípustnosť toho, aby odvolací súd mohol prihliadať k obsahu znaleckého posudku č. 1/2014, na ktorý odkázal žalobca až vo svojom podaní zo dňa 13.6.2014.

Za opodstatnený nie je možné považovať ani prvý zo žalobcov uvedených odvolacích dôvodov týkajúcich sa aplikácie ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov - ďalej len ZZŠ v znení účinnom od 1.1.2013 pri interpretácii pojmu „nesprávny úradný postup“.

Prvostupňový súd v tejto súvislosti v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že účinnosť novelizovanej ustanovenia § 9 ods. 2 ZZŠ je až od 1.1.2013 a že žaloby v preskúmvanej veci boli podané v roku 2012, avšak predmetné novelizované ustanovenie „doplňa aj vykladá ustanovenie § 9 ods.1 predmetného zákona“. Samotný odvolateľ v poddanom odvolaní konštatoval, že v tomto prípade súd neprípustne „interpretoval“ zákon, že ho novelizované ustanovenie „inšpirovalo“.

Vo všetkých veciach spojených na spoločné konanie preskúmvaných v tomto odvolacom konaní bola podaná žaloba na náhradu škody a nemajetkovej ujmy dňa 27.9.2012, teda pred dňom účinnosti novely zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci č. 412/2012 Z. z.. V súvislosti s touto novelizáciou neobsahuje zákon žiadne prechodné ustanovenia. V dôsledku toho možno ustanovenia uvedené v tejto novelizácii aplikovať len na konania začaté po dni 31.12.2012.

Prvostupňový súd však pri svojom rozhodovaní bol oprávnený a povinný vykladať pojem „nesprávny úradný postup“, pričom nie je vylúčené, aby sa „inšpiroval“

novelizovaným znením zákona prípustnou formou a rozsahom vyložil pôvodné znenie tohto zákonom stanoveného pojmu.

Podľa § 9 ods. 1 ZZŠ v znení účinnom do 31.12.2012, sa za nesprávny úradný postup považovalo aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone

verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv, a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb.

Podľa obsahu tohto pojmu mohlo ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu. „K nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, pri ktorej štátny orgán nerozhoduje, ale aj v rámci rozhodovacej činnosti. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt vhodného vydania (nie však vydanie rozhodnutia samo), lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonávaná v stanovenej lehote“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR spisovej značky 4Cdo24/2004 zo dňa 1.1.2011).

Z toho istého rozhodnutia najvyššieho súdu je však možné zistiť, že pokiaľ „...orgány nepostupovali v rozpore so záväznými právnymi predpismi vzťahujúcimi sa na ... konanie ..., ich konanie nevykazuje znaky nesprávneho úradného postupu...“

Odvolačný súd zastáva názor, že bez ohľadu na to, či konanie vo veci náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci bolo začaté pred alebo po 1.1.2013, nie je možné považovať za nesprávny úradný postup v zmysle tohto zákona nedodržanie lehoty 15-tich dní stanovenej v § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 zberky o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - ďalej len Exekučný poriadok, pokiaľ exekučný súd rozhodol o podanom návrhu na začatie exekúcie inak, ako vydaním poverenia na vykonanie exekúcie na § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Znamená to, že pokiaľ bol návrh na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutý (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), zastavená exekúcia podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku alebo bolo exekučné konanie zastavené podľa § 45 zákona č. 44/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, nejde o nesprávny úradný postup pre nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote.

Nedodržanie zákonom stanovenej lehoty 15 dní uvedenej v § 44 ods. 1 Exekučného poriadku môže byť nesprávnym úradným postupom len v prípade oneskoreného vyhovievania žiadosti exekútora exekučným súdom. Aj v takom prípade by však muselo ísť „o zbytočný prietah“.

V tejto súvislosti možno odkázať na závery Ústavného súdu SR uvedené v náleze IV.ÚS 606/2012 zo dňa 14.12.2012. Ústavný súd tam, okrem iného, zdôraznil, že „... aj niekoľko mesačná nečinnosť súdu nemusí zakladať práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“. Poukázal na to, že žalobca podával žiadosti o udelenie poverenia

hromadne, teda zaťažoval súd v rovnakom čase väčším počtom podaní, a preto musel počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom, čo je ústavne akceptovateľné.

Povinnosťou súdu je organizovať procesný postup v súdnom konaní tak, aby so čo najrýchlejšie odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so svojím návrhom na rozhodnutie súdu.

Rýchlosť a účinnosť súdneho konania je objektívne podmienená charakterom, právnou a faktickou zložitou predjednávanou vecí, legislatívnou úpravou súdneho procesu, správaním účastníkov konania a v konečnom dôsledku objektívnou možnosťou súdu rozhodnúť vec včas pri zachovaní poradia vecí podľa dátumu ich nápadu na súd.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom napadnutého rozsudku, že v žiadnej z vecí spojených na spoločné konanie tvoriacich predmet tohto odvolacieho konania, neboli splnené podmienky pre záver, že v nich došlo „k zbytočným prieťahom“ spĺňajúcim podmienky nesprávneho úradného postupu. Vo všetkých z nich bol návrh súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutý a exekúcia bola zastavená (§ 44 ods. 2, 3 Exekučného poriadku). V žiadnej z týchto spojených vecí nebola podaná sťažnosť na prieťahy predsedovi súdu a tento nekonštatoval pri prešetrovaní, že došlo zo strany súdu k zbytočným prieťahom. Podobne v žiadnej z týchto vecí disciplinárny súd pre zbytočne prieťahy nezistil, že by sa konajúci sudca dopustil disciplinárneho previnenia. Takýto zbytočný prieťah preskúmanej veci nevyplýva ani z rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ani z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, v ktorej by bolo konštatované, že sa porušilo právo žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Podľa § 44 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od

doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor

žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom do 15 dní od doručenia žiadosti, písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom,

žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku v znení účinnom od 1.9.2005, podľa tohto zákona možno vykonať exekúcie aj na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou

súhlasila, ako aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. S účinnosťou od 1.6.2011 sa to týka výslovne aj rozhodnutí rozhodcovských súdov (z. č. 102/2011 Z. z.). Pretože rozhodcovské komisie na riešenie

pracovných sporov od roku 1991 neexistujú a právo priznané rozhodnutím takejto komisie sa premlčalo uplynutím 10 rokov (§ 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka), je treba ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku vykladať podľa medzinárodného práva, ktorým sme viazaní.

Je pravdou, že ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku stanovuje lehotu 15 dní na písomné poverenie exekútora na vykonanie exekúcie, s výnimkou exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku. Táto legislatívna zmena bola zavedená do exekučného poriadku zákonom č. 144/2010 Z. z., ktorý novelizoval (okrem iného) Exekučný poriadok a zakotvil s účinnosťou od 1.6.2010 spomínanú okolnosť, že lehota 15 dní na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí pre rozhodnutia rozhodcovských komisií a od 1.6.2011 ani pre rozhodcovské rozsudky.

Ustálená súdna prax však umožňuje a usmerňuje súdy aj v smere materiálneho preskúmania okolností, či neexistuje rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu, pričom ak takýto rozpor súd zistí, je oprávnený uznesením zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom na takéto zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia nie je v exekučnom poriadku stanovená žiadna lehota.

Materiálny prieskum súladnosti exekučného titulu (i návrhu a žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie) so zákonom je potrebné vykladať aj v kontexte zákona č. 244/2002 Z. z., ktorý v zmysle § 45 ods. 1, 2 citovaného zákona, umožňuje zastaviť výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa § 45 ods. 1 písm. b/ alebo c/, teda ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a/ a b/ (rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania alebo rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súd alebo sa o nej právoplatne rozhodlo v inom rozhodcovskom konaní) alebo ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Dôležitou okolnosťou je to, že exekučný súd je oprávnený na zastavenie výkonu rozhodcovského rozsudku alebo exekučného konania aj bez návrhu v prípade zistenia

nedostatkov podľa § 45 ods. 1 písm. b/, c/ Zákona o rozhodcovskom konaní.

Aj keď to má pre konečné rozhodnutie v preskúmvanej veci len doplňujúci význam, je možné súhlasiť s tým, že žalobca nepreukázal žiadnym spôsobom dôvody pre priznanie uplatnenej náhrady škody a nemajetkovej ujmy Ani jeden z tvrdených dôvodov žalobca ničím nepodložil a nepreukázal. Preto nemožno akceptovať ako dôvod pre takéto priznanie to, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom, mohlo dôjsť k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným alebo k insolvencii povinného, prípadne, že táto situácia si vyžadovala kroky smerujúce k zabezpečeniu vymožitelnosti pohľadávky a príslušenstva, pretože samotná žaloba tieto okolnosti udáva len ako možné riziká bez ich dostatočného podloženia a preukázania.

Je potrebné zdôrazniť, že nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi postupom súdu prvého stupňa v predmetnej exekučnej veci (ktorý v zmysle vyššie uvedeného nie je možné považovať ani za prietahy v konaní) a eventuálnym vznikom škody alebo nemateriálnej ujmy.

Taktiež nijakým spôsobom žalobca nepreukázal údajný stav trvania právnej neistoty, ktorá mala byť spôsobená tým, že súd prvého stupňa v exekučnom konaní nerozhodol v zákonom stanovenej 15 - dňovej lehote na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Okrem týchto dôvodov v konečnom dôsledku akceptujúcich skutkový a právny záver napadnutého rozsudku, je možné konštatovať, že žalobca v poddanom odvolaní nespochybnil skutkový a právny záver o premlčaní nárokov žalobcu uplatnených v pôvodných konaniach spisovej značky 9C 266/2012 a 9C 269/2012.

Z týchto dôvodov odvolací súd v súlade s § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej s jedinou výnimkou.

Odôvodnenie preskúmvaného rozsudku neobsahuje popis zisteného skutkového stavu týkajúci sa veci pôvodnej spisovej značky 9C/212/2012 EX11283,/2009 povinnej O. Q.. Exekúcia vedená pôvodne pod Okresným súdom Prešov pod spisovou značkou 38Er 348/2009 bola zastavená uznesením zo dňa 25.5.2011, pričom z dôvodu zamietnutia žiadostí súdneho exekútora o udelenie poverenia uznesením zo dňa 14.3.2011 toto uznesením nadobudlo právoplatnosť na vykonateľnosť dňa 1.6.2011.

Dňa 27.9.2012 podal žalobca proti žalovanému na Okresnému súde Prešov dve žaloby týkajúce sa tej istej povinnej O. Q. narodenej XX.X.XXXX a nárokov z toho istého exekučného konania EX 11283/2009. U každého z týchto vecí si uplatnil inú výšku náhrady majetkovej škody, a inú výšku náhrady

nemajetkovej ujmy. Vo veci pôvodnej spisovej značky 9C/212/2012, ktorá je predmetom preskúmvanej veci, si uplatnil nárok majetkovej škody vo výške 125,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 951,50 eur. Majetková škoda vo veci spisovej značky 9C/212/2012 predstavovala náhradu vynaložených nákladov spojených s činnosťou žalobcu uskutočňovanou v rámci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadostí o udelení poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o jej zamietnutí. Nemajetková ujma v peniazoch bola vypočítaná ako násobok sumy 55,- eur za každý mesiac omeškania činnosti exekučného súdu.

V žalobe zapísanej pod pôvodnú spisovú značku 29C/249/2012, ktorá bola následne podstúpená Okresnému súdu Humenné, si žalobca uplatnil zapltenie majetkovej škody vo výške 3.810,62 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 762,12 eur. Majetková škoda pozostávala z náhrady istiny, príslušenstva, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu a nemajetková ujma z náhrady za vnútorný zásah do spoločnosti pri ovplyvňovaní podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie práv žalobcu, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonomom čase stav predpokladaných zákonom, stratu v dôveru v právo a v spravodlivé riešenie veci a za zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie. Výška tejto náhrady sa mala rovnať 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom.

Vec pôvodnej spisovej značky 29C/249/2012 bola postúpená na rozhodnutie Okresnému súdu Humenné, kde sa viedla pod spoločnou spisovou značkou 12C/283/2012. Rozsudkom zo dňa 24.3.2014 bola žaloba zamietnutá. Tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 7Co/130/2014-92 zo dňa 29.9.2014, pričom rozhodnutia nadobudli právoplatnosť dňom 3.11.2014.

V preskúmvanej veci prvostupňový súd napadnutým rozsudkom zamietol nároky uplatnené pôvodnou žalobou vedenou pod spisovou značkou 9C/212/2012, aj keď sa bližšie

dôvodmi tohto zamietnutia nezaoberal. Toto pochybenie však nie je odvolacím dôvodom a preto odvolací súd sa ním bližšie nemusí zaoberať. Musel však vyriešiť otázku, či rozsudkami súdov vo veci spisovej značky 12C/283/2012 Okresným súdom Humenné nebola založená prekážka rozsúdenej veci (§ 159 ods. 3 O.s.p.).

Preukážka právoplatnej rozhodnutej veci znamená, že o tej istej veci, o ktorej sa už raz právoplatne rozhodlo, nemožno rozhodovať opäť. Táto prekážka je založená v prípade totožnosti účastníkov konania a totožnosti predmetu konania. V oboch preskúmvanej veciach nepochybne sú účastníci tí istí. Predmet konania tvorí jednak žalobný nárok (žalobný petit) spolu so skutkovým odôvodnením, z ktorého by mal žalobný návrh vyplývať.

Náhrada tzv. majetkovej škody je v oboch týchto prípadoch uplatňovaná z iného skutkového dôvodu, preto v tejto časti sa nejedná o prekážku rozhodnutej veci.

Tie isté skutkové dôvody sú však uvádzané pri uplatňovaní oboch nárokov na náhradu nemajetkovej ujmy. Rozdielny je spôsob výpočtu tejto náhrady, keď vo veci pôvodného čísla 9C/212/2012 si uplatňuje výšku náhrady ako násobok sumy 55,- eur za každý mesiac omeškania činnosti exekučného súdu. Vo veci pôvodného spisu čísla 29C/249/2012 sa jedná o sumu 20 % z uplatňovanej istiny a príslušenstva, teda z hodnoty žalovaného majetkového práva.

V dôsledku totožnosti skutkových dôvodov uplatňovanej náhrady nemajetkovej ujmy vznikla právoplatnosťou rozhodnutí súdov vo veci 12C/283/2012 Okresného súdu Humenné preukážka rozsúdenej veci čo do náhrady nemajetkovej ujmy v sume 762,12 eur.

Na prekážku rozsúdenej veci prihlíada súd aj bez návrhu účastníka, t. j. z úradnej povinnosti. V dôsledku toho, aj keď to žalobca nenamietal v podanom odvolaní, odvolací súd zrušil výrok rozsudku

o zamietnutí žaloby podanej dňa 27.9.2012 na Okresnom súde Prešov a zaevidovanej pod spisovou značkou 9C/212/2012 v časti na zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 762,12 eur a konanie v tejto časti zastavil (§ 221 ods.1 písmeno d) O.s.p.). V prevyšujúcej časti bol rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá, potvrdený (§ 219 ods.1 O.s.p.).

Potvrdený bol aj výrok o náhrade trov prvostupňového konania. Dotknutou osobou oprávnenou podať odvolanie mohol byť len žalovaný, ktorý takéto odvolanie nepodal.

Úspech v odvolacom konaní mal taktiež žalovaný, preto mu v súlade s § 142 ods. 1 a § 224 ods.1 O.s.p. vzniklo právo na náhradu všetkých účelne vynaložených trov odvolacieho

konania. Žalovanému však žiadne odvolacie trovy nevznikli, ani nepodal návrh na náhradu takýchto trov. Preto odvolací súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania žiadnemu z účastníkov.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 ku 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.